

**AKADEMIE MÚZICKÝCH UMĚNÍ
v PRAZE
divadelní fakulta
katedra teorie a kritiky
116 65 Praha 1, Karlova 26**

DIPLOMANT: Magdalena Malinová   **OBOR:** dramatická umění
OPONENT: prof. Jaroslav Etlík

OPONENTSKÝ POSUDEK BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Název práce: **Případová studie inscenace 30 dní
Rozbor interakčních procesů**

Magdalena Malinová si zvolila za cíl své práce reflexi jednotlivých situací z představení Debory Štysové 30 dní, které si sama jednak vybrala, a jednak na tomto představení také aktivně (spolu s Tinkou Avramovou) spolupracovala jako člen tvůrčího týmu. Středem zájmu jejího zkoumání je vztah mezi hercem a divákem, přesněji řečeno: takový vztah diváka a herce, který se stává samotným principem divadelního představení, a je tudíž i sám o sobě jako určitá divadelní kvalita tematizován. A z tohoto úhlu pohledu je úvaha Magdaleny Malinové také koncipována. Malinová v práci popisuje nejprve principy a pravidla, kterými se tvůrci v inscenaci snaží docílit, takto akcentované angažovanosti diváků, aby posléze tuto snahu v závěru své práce teoreticky popsala, reflektovala, a co nejpřesněji také zobecnila. Z metodologického hlediska si autorka bakalářské práce svou úvahu rozvrhla do několika částí, které tvoří i vlastní náplň jednotlivých kapitol, často ovšem členěných i do dalších, ještě detailnějších, částí, řekněme dílčích a subtilnějších podkapitol. Ony zmiňované hlavní kapitoly se jmenují: Materialita prostoru a možnosti její interaktivity, Princip hry a Aplikování teorie rámování na divadelní představení. Závěrečné, shrnující, dvě kapitoly nesou pak název Divácké strategie a Formování divákovy identity. Pokud bych měl bakalářskou práci Magdaleny Malinové charakterizovat jako celek, musím říci, že její úroveň je v zásadě uspokojivá a že ve výsledku se jí předem stanovený cíl splnit podařilo. Nicméně kladné hodnocení celku neznámá, že s autorčinými závěry lze souhlasit vždy a za všech okolností. Diplomantka například správně postřehla, že současné otevřené divadlo počítá ke svému dovršení nejen s běžnou aktivní účastí vnímatele, ale že do značné míry také přenechává divákovi, aby dílo dokončil. Přesněji řečeno: toto divadlo je si vědomo, že i forma bude spoluorganizována

někým jiným, někým, kdo není totožný s těmi účastníky představení, kteří inscenaci rozehráli, koncipovali, označili její možnosti, a určili jejich logiku, tedy s herci a tvůrci inscenace. Problémem však jsou některé teoretické závěry, které autorka ze svého, jinak správným směrem se ubírajícího uvažování, vyvozuje Tady přece jen Malinová naráží na určité meze svých teoretických zkušeností a kdyby šlo o práci striktně teoretickou, bylo by potřeba těmto problematickým místům věnovat větší kritickou pozornost, Ostatně: jako teoretik, zabývající se všemi podobami divadla, ať už historickými nebo současnými, tedy divadlem v celé jeho mediální podstatě, jen velmi těžko snáším termíny, které pouze jednostranně akcentují trendy současného divadelního vývoje. Mám na mysli především termíny jako: interaktivní nebo participativní divadlo (ve skutečnosti jde jen o zvýšenou intenzitu těchto pro divadlo zcela samozřejmých a v něm inherentně už od samotných počátků přirozeně obsažených faktorů), fyzické divadlo (každé divadlo je už ze své podstaty fyzické) atd. Ošívám se také nad charakteristikou tradičnějších typů divadelních představení, které Malinová ve své práci nabízí, např. nad větou: „Divákovo neangažované pozorování, vcítění a možný soucit, který by nabízel klasický formát představení nám pro naši inscenaci připadal nedostatečný.“ Ale protože nejde o práci teoretickou, ale o případovou studii, která vychází spíše z osobních zkušeností autorky s konkrétním divadelním tvarem, zůstanu u kladného hodnocení této poctivé úvahy z hlediska jejího celkového vyznění. Kladně hodnotím i to, že si autorka nastudovala k danému tématu i zahraniční literaturu, která se hypertrofovanému vztahu divák – herec a jeho tematizaci speciálně věnuje. Z tohoto hlediska text působí celkem přesvědčivě, sevřeně a je znát sympatické zaujetí autorky ke zvolenému tématu. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení za dvě.

prof. Jaroslav Etlík

Otázka :

Magdalena Malinová považuje za klíčový aspekt inscenace 30 dní hru. Odlišuje její povahu od herních aspektů tradičních inscenací a v souvislosti s představením 30 dní ji definuje takto: „ Účastníci se totiž neztotožňují pouze s dějem, svoji pozornost aktivně věnují i svému celostnímu zapojení do prostoru nebo kontaktu s ostatními diváky. Divák je nucen vystoupit ze své každodennosti, přičemž by měl být schopen odhodit svou vážnost, kterou žitá realita předurčuje.“ Podíváme – li se jen do historie českého divadla, zjistíme, že tyto předpoklady u nás splňovala řada inscenací už v sedmdesátých a osmdesátých letech minulého století. Připomněl bych tu např. Donutilovy eskapády

s divákem – „odporným „abstinentem v projektu Mistero Buffo, který se rovněž komplexně odehrával při zaujatém zapojení jak onoho diváka, tak i celého publika do prostoru a kdy byli všichni nuceni také vystoupit ze své každodennosti a rozhodně nesledovali jenom děj. Je mi líto, ale z úvahy Magdalény Malinové onen skutečně principální rozdíl mezi oběma divadelními „tradicemi“ není zcela patrný, prosil bych tedy autorku, aby se k této otázce ještě jednou vrátila a zkusila rozdílnost tohoto „ nového“ zapojování diváka popsat podrobněji a poněkud přesvědčivěji ho odlišit od podobných postupů v tzv. tradičním divadle.

Návrh klasifikace: B

prof. Jaroslav Etlík

.....
Datum : 4.9 2021

podpis